

[**Hanne Reintoft.**]

nogen måde kan komme og tillade sig at tale om et reelt og virkeligt fremskridt.

Så til min dagsorden. Det er en mærkelig situation at opleve, at der kommer en deputation, der som sagt taler på mange menneskers vegne, og den bliver fra det konservative folkeparti mødt med: vi er for gratis adgang til visse børneinstitutioner; det samme bliver sagt fra radikal side, og ikke mindst bliver det sagt fra socialdemokratisk side både til deputationen og på slotspladsen. Men så viser det sig, når det bliver til realiteter, at så er det ganske simpelt ikke sandt. Det er bare noget, man sidder og hælder i øret på folk for at skaffe sig sympati, for at få ro, eller hvad ved jeg. Hvis det er begyndelsen til en valgkamp, må man i hvert fald for socialdemokratiet sige, at den er traditionel. Hvis dette her ikke var så tung en byrde for befolkningen, kunne det måske være meget sjovt at høre korthusene falde sammen med det ene lille plask efter det andet, når sagerne skal omsættes til realiteter og gøres til virkelig politik.

Men det er ikke sjovt. Man burde sætte sig ned og prøve at lave en lovgivning, der nærmede sig gratisprincippet. Jeg har ikke sagt, det skulle være fra i dag til i morgen. Vi ved også godt, at tingene må have lov at udvikle sig. Men man kunne sætte sig ned og begynde og overveje at lave en lovgivning, der nærmede sig det princip, som man sidder og bilder befolkningen ind man dyrker.

Jeg tror ikke, hr. Kurt Brauer behøver at være så forfærdelig bange for, at det, at de borgerlige politikere stemmer imod denne dagsorden, vil ændre deres holdning til, at det hele skal være gratis, for de har aldrig ment det, da de sagde det.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg har kun nogle få bemærkninger at føje til; de skal specielt være til det, hr. Albertsen sagde.

Ja, vores vurdering er forskellig. Jeg kan ikke acceptere, at der hermed sker nogen forringelse af den sociale og, blev der føjet til nu som noget nyt, den pædagogiske standard. Må jeg ikke have lov at tage et eksempel. Man taler om den familie, som har over 40.000 kr. i indtægt. For det første må vi ikke glemme, at der er tale om skattepligtig

indtægt, og for hvert hjemmeværende barn ud over ét lægger vi nu 3.500 kr. til; med et par børn er man altså oppe på omkring 50.000 kr. Denne familie skal betale en vis prisforhøjelse for at have børnene i børneinstitutioner. En del af forhøjelsen skal betales som følge af løn- og prisstigninger, en del som følge af lovforslaget. Men når man trækker dette eksempel frem, glemmer man familien med en noget lavere indtægt, men i øvrigt stort set med tilsvarende kår, i samme kommune, med samme transportudgifter, stort set også med samme huslejeudgifter. Indtægten her har hidtil ligget over 30.000 kr., men dér har man roligt kunnet se på, at den har måttet betale prisen for pladsen i institutionen fuldt ud, og man vil ikke tage med i sine vurderinger, at nu får denne familie, hvis indtægten ligger mellem 30.000 kr. og 40.000 kr., mulighed for $\frac{2}{5}$ reduktion af prisen.

Så blev der sagt, at det ikke var noget enestående, at man ændrede disse fripladsregler. Nej, det er rigtigt, og det er også rigtigt, som hr. Albertsen siger, at de har været uændret fra 1966, og indtil vi lavede dem om i 1970. Men det er jo ikke sådan, at man f. eks. i årene umiddelbart før 1966 regelmæssigt ændrede dem med korte mellemrum. Så vidt jeg ved, fastsatte man i slutningen af 1950'erne, vel i 1958, en grænse, og den lod man så stå i de kommende år op til 1966.

Jeg lyttede med megen interesse til hr. Albertsens bemærkninger om, at man ikke kunne omsætte princippet om gratis institutionspladser til alle i praksis nu. Jeg tror, der er anledning til her at rette en misforståelse: man har fra visse sider givet udtryk for, at der forelå principiel tilslutning til dette princip. Det gør der i betænkninger afgivet i begyndelsen af 1960'erne og i en nylig betænkning om familiens og kvindens stilling, hvori man siger, at det principielt bør være gratis. Men jeg tror, der er brug for at slå fast i debatten her, at da socialdemokratiet havde regeringsmagten, tog man ikke noget skridt til at gøre disse pladser gratis. Der er en væsentlig forskel på, om vi en dag når frem til en sådan udbygningstakt, at vi får en sådan dækning af behovet, at det, som fru Grethe Philip sagde og hr. Kurt Brauer var inde på, må være rimeligt at finansiere det over skattevejen, eller